

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **Český rozhlas**, se sídlem Vinohradská 12, Praha 2, zastoupený JUDr. Petrem Orctem, advokátem se sídlem Na Vyhlídce 53, Karlovy Vary, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 6. 2014, č. j. 9 Af 21/2010 - 105,

t a k t o :

I. Soudnímu dvoru Evropské unie **se předkládá** tato předběžná otázka:

Lze vysílání veřejnoprávního rozhlasu, které je financováno poplatky placenými na základě zákona, k jejichž úhradě je poplatník povinen z důvodu vlastnictví rozhlasového přijímače, jeho držby či z jiného právního důvodu opravňujícího k užívání tohoto přijímače, a to ve výši zákonem stanovené, považovat za „poskytování služby za protiplnění“ ve smyslu z čl. 2 bodu 1 šesté směrnice Rady 77/388/EHS o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obratu - Společný systém daně z přidané hodnoty: jednotný základ daně, které má být od daně z přidané hodnoty osvobozeno dle čl. 13 části A odst. 1 písm. q) téže směrnice, nebo jde o neekonomickou činnost, která vůbec nepředstavuje předmět daně z přidané hodnoty dle čl. 2 šesté směrnice a tedy na ni nedopadá ani osvobození od daně podle čl. 13 části A odst. 1 písm. q) této směrnice?

II. Řízení **se přerušuje**.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Skutkový základ sporu a řízení předcházející položení předběžné otázky

1. Žalobce prostřednictvím dodatečných daňových příznání k dani z přidané hodnoty za jednotlivá zdaňovací období března až prosince roku 2006 uplatňoval dodatečně zvýšení nároku na odpočet daně v důsledku opravy vypořádání odpočtu dle § 76 odst. 10 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění relevantním pro toto zdaňovací období (dále jen „zákon o DPH“). Učinil tak tím, že z výpočtu koeficientu používaného při vypořádání odpočtu daně u krácených plnění vyloučil původně uvedená plnění osvobozená od daně bez nároku na odpočet daně. Jednalo se o vyloučení plnění odpovídajících zaplaceným rozhlasovým poplatkům jako plnění osvobozených od daně bez nároku na odpočet daně. Žalobce argumentoval tím, že vybírané rozhlasové poplatky nejsou úplatou za poskytovanou službu

veřejnoprávního rozhlasového vysílání. Toto vyloučení nebylo správcem daně, tj. Finančním úřadem pro Prahu 10, uznáno. Finanční úřad deseti dodatečnými platebními výměry na daň z přidané hodnoty za jednotlivá zdaňovací období března až prosince 2006 žalobci doměřil daňovou povinnost ve výši 0 Kč v každém ze zdaňovacích období, tedy nepřiznal mu nadměrný odpočet daně z přidané hodnoty za tato zdaňovací období v celkové výši 72 783 789 Kč, jak žalobce požadoval v dodatečných daňových přiznáních.

2. Žalobce podal proti těmto dodatečným platebním výměrům odvolání, které Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu deseti rozhodnutími (ze dne 9. 2. 2010, č. j. 1480/10-1300-101206, č. j. 1622/10-1300-101206, č. j. 1623/10-1300-101206, č. j. 1624/10-1300-101206, č. j. 1625/10-1300-101206, č. j. 1627/10-1300-101206, č. j. 1628/10-1300-101206, č. j. 1629/10-1300-101206, č. j. 1630/10-1300-101206, a ze dne 11. 2. 2010, č. j. 1621/10-1300-101206) zamítlo.

3. Proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu podal žalobce žalobu u Městského soudu v Praze.

4. S účinností od 1. 1. 2013 byla dle § 19 odst. 1 zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, zrušena dosavadní finanční ředitelství a jejich právním nástupcem se ve smyslu § 7 písm. a) zákona č. 456/2011 Sb. ve spojení s § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) stalo Odvolací finanční ředitelství se sídlem v Brně, s nímž Městský soud v Praze v řízení nadále pokračoval namísto původního žalovaného (tj. zrušeného Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu).

5. Rozsudkem ze dne 6. 6. 2014, č. j. 9 Af 21/2010 – 105, městský soud jednotlivá žalobou napadená rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu zrušil a věc vrátil žalovanému Odvolacímu finančnímu ředitelství k dalšímu řízení.

6. Městský soud vyšel zejména z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 Afs 112/2009 - 185, a ze dne 8. 3. 2012, č. j. 9 Afs 35/2011 - 296 (oba dostupné na www.nssoud.cz), jimiž zdejší soud opakovaně zrušil rozsudky Městského soudu v Praze zamítající žalobu žalobce podanou proti zcela obdobným rozhodnutím Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu, ovšem vydaným pro jiná zdaňovací období, než je tomu v nyní posuzované věci. Nejvyšší správní soud ve zmiňovaných věcech shledal rozhodnutí městského soudu nepřezkoumatelnými pro nedostatek důvodů a uložil mu, aby se v dalším řízení důkladně zabýval žalobcem uváděnou judikaturou Soudního dvora týkající se výkladu pojmu „poskytování služby za protiplnění“ ve smyslu z čl. 2 bodu 1 šesté směrnice Rady 77/388/EHS o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obratu - Společný systém daně z přidané hodnoty: jednotný základ daně (dále jen „šestá směrnice“) a aby ve světle této judikatury posoudil, zda veřejnoprávní rozhlasové vysílání v rozsahu, v jakém je financováno z vybíraných rozhlasových poplatků, je vůbec předmětem daně z přidané hodnoty.

7. Městský soud se tedy v nyní posuzované věci odvolal zejména na rozsudek Soudního dvora ze dne 5. 2. 1981, *Coöperatieve Aardappelenbewaarplaats*, 154/80, EU:C:1981:38, který poprvé stanovil tři základní kritéria, na jejich základě je možné pojmově vymezit „poskytování služby za protiplnění“ dle zmiňovaného ustanovení šesté směrnice. Dle citovaného rozsudku Soudního dvora 1) musí existovat přímá a bezprostřední vazba mezi poskytnutím služby a obdrženým protiplněním, 2) protiplnění musí být vyjádřitelné v penězích a 3) úplata musí mít subjektivní hodnotu, kterou jí přisuzují obě strany transakce.

8. Na základě uvedených kritérií městský soud dospěl k závěru, že rozhlasové poplatky dle § 10 odst. 1 zákona č. 484/1991 Sb., o Českém rozhlasu, v relevantním znění (dále jen „zákon o Českém rozhlasu“), nenaplňují všechny znaky „protiplnění“ ve smyslu šesté směrnice či „úplaty“

pokračování

ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) zákona o DPH, neboť rozhlasové poplatky nespĺňují požadavek přímé a bezprostřední vazby mezi poskytnutím služby a obdrženým protiplněním a nespĺňují ani požadavek subjektivní hodnoty tak, aby tuto hodnotu přisuzovaly poplatkům obě strany transakce. Argumentaci finančních orgánů odkazující na specifické rysy rozhlasového vysílání, jež se projevují ve zvláštní úpravě § 51 odst. 1 písm. b) zákona o DPH a čl. 13 části A odst. 1 písm. q) šesté směrnice městský soud odmítl s tím, že tato otázka je s ohledem na názor vyslovený ve zmiňovaných rozsudcích Nejvyššího správního soudu až druhořadá, a musí jí předcházet posouzení, zda jsou rozhlasové poplatky úplatou za rozhlasové vysílání ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) zákona o DPH, resp. čl. 2 bodu 1 šesté směrnice.

9. Pochybnosti o tom, zda rozhlasové poplatky jsou, či nejsou předmětem daně, a tedy zda vnitrostátní úprava osvobození od daně bez nároku na odpočet správně reflektuje příslušné ustanovení šesté směrnice, dle městského soudu vstupují i do postupu, jímž je krácen nárok žalobce na odpočet daně dle § 72 odst. 4 zákona o DPH. Žalobce je totiž podle § 76 odst. 1 ve spojení s § 72 odst. 4 zákona o DPH povinen krátit odpočet daně, pokud přijímá zdanitelná plnění, která použije pro uskutečnění plnění s nárokem na odpočet daně (§ 72 odst. 2 zákona o DPH), a současně přijímá zdanitelná plnění, která použije k uskutečnění plnění osvobozených od daně bez nároku na odpočet daně (§ 75 odst. 1 zákona o DPH). Krácení odpočtu se děje za použití výpočtu určeného koeficientem dle § 76 odst. 2 citovaného zákona, v němž se odráží hodnota plnění s nárokem na odpočet a bez nároku na odpočet. Vzhledem k tomu, že v dané věci existují pochybnosti o tom, zda činnosti veřejnoprávního rozhlasu jsou předmětem daně a v jakém rozsahu, lze podle městského soudu přisvědčit žalobci v tom, že česká právní úprava je, pokud nemá být bez dalšího použito ustanovení § 51 odst. 1 písm. b) zákona o DPH, nejasná.

10. Městský soud tedy na základě uvedených skutečností dospěl k závěru, že interpretace zákonných ustanovení o povaze rozhlasového vysílání a úplaty za toto vysílání pro účely daně z přidané hodnoty nevede k jednoznačnému závěru, že by hodnota plnění spočívajícího ve veřejnoprávním vysílání byla dána výší rozhlasových poplatků, a proto nevede ani k jednoznačnému závěru o krácení odpočtu tím, že bude v příslušném koeficientu při výpočtu nároku na odpočet daně zohledněna hodnota těchto poplatků. V pochybnostech je třeba dle názoru městského soudu postupovat ve prospěch daňového subjektu.

11. Proti rozsudku Městského soudu v Praze podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž uplatňuje důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., namítá tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky městským soudem v předcházejícím řízení.

12. Konkrétně stěžovatel nesouhlasil s výkladem městského soudu, podle něhož rozhlasové poplatky nejsou úplatou za veřejnou službu rozhlasového vysílání, a naopak považoval činnost veřejnoprávního rozhlasu za plnění osvobozené od DPH bez nároku na odpočet dle § 51 odst. 1 písm. b) zákona o DPH. Stěžovatel ve své kasační stížnosti nejprve shrnul dosavadní judikaturu Soudního dvora vymezující kritéria, kdy lze plnění považovat za poskytované za úplatu, a následně ve vztahu k veřejnoprávnímu rozhlasovému vysílání uvedl, že 1) **smluvní prvek** spočívá v tom, že poplatník pořízením rozhlasového přijímače a respektováním související povinnosti platit poplatek vyjádřil vůli stát se konzumentem veřejné služby rozhlasového vysílání poskytované žalobcem; 2) naplnění druhé podmínky spočívá v **existenci nástrojů kontroly** veřejné služby rozhlasového vysílání, kterou zajišťují příslušné kontrolní orgány, tj. Rada pro rozhlasové a televizní vysílání a Rada Českého rozhlasu; 3) pokud jde o vztah poskytované služby veřejnoprávního rozhlasového vysílání a **míru prospěchu** poplatníka, nelze ji s ohledem na specifické rysy poskytované služby objektivně určit. Za další skutečnost, která svědčí o tom, že se jedná o službu, která je předmětem daně, stěžovatel označil povahu úplaty, která je podobná více předplatnému než paušálnímu poplatku. Z uvedeného dle stěžovatele vyplývá, že mezi poplatky a veřejnou službou rozhlasového vysílání existuje bezprostřední vazba. Služba

veřejnoprávního rozhlasového vysílání má pro žalobce i pro poplatníka subjektivní hodnotu, kdy částka vybíraná jako poplatek vyjadřuje hodnotu veřejné služby rozhlasového vysílání, která má jistou kvalitu a obsah. Proto lze dle stěžovatele rozhlasové poplatky považovat za úplatu za veřejnou službu rozhlasového vysílání poskytovanou žalobcem.

13. Stěžovatel dále namítal, že pakliže by Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že rozhlasový poplatek není úplatou za poskytovanou službu, pak žalobce při provozování veřejnoprávního rozhlasového vysílání nevykonává ekonomickou činnost. Závěr, že žalobce vykonává ekonomickou činnost za nulovou úplatu, považoval stěžovatel za nesmyslný a odporující základním principům DPH. Aby si tedy žalobce mohl nárokovat odpočet daně, musí naplnit podmínky § 72 odst. 2 zákona o DPH, který vymezuje, pro jaké účely musí být v takovém případě přijatá zdanitelná plnění použita. Nárok na odpočet přitom nelze v zásadě přiznat v případech, kdy jsou přijatá zdanitelná plnění použita pro plnění, která nejsou předmětem daně.

14. Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že neshledává žádný důvod pro zrušení napadeného rozsudku městského soudu, a navrhl proto kasační stížnost v plném rozsahu zamítnout. Dále se žalobce vyjádřil k jednotlivým kritériím pojmu služby poskytované za protiplnění ve vztahu k veřejnoprávnímu rozhlasovému vysílání. Dle žalobce zde především **chybí prvek dobrovolnosti a konsenzu**. Poplatek je povinnou platbou, protože povinnost platit poplatek stíhá majitele každého zařízení, které je schopné reprodukce vysílání, a to i v případě, že poplatník bude přijímat jen vysílání subjektů, které z poplatků žádný příjem nemají (kupř. komerční provozovatele rozhlasového vysílání). V žádném případě není na volbě poplatníka, zda se smluvně zaváže k „odběru“ veřejné služby, tedy zda se stane poplatníkem či nikoli; osoba se stává poplatníkem ve chvíli, kdy jsou splněny podmínky zákona č. 348/2005 Sb., o rozhlasových a televizních poplatcích, v relevantním znění (dále jen „zákon o rozhlasových a televizních poplatcích“). Respektování zákonem uložené povinnosti nelze chápat jako konsenzuální projev vůle stát se odběratelem určité služby a poskytnout za to druhé straně protiplnění. V žádném případě není ani na vůli žalobce jakožto nositele veřejné služby, zda bude poplatek vybírat či nikoli, dle zákona je povinen tak činit; může jen smlouvou pověřit jinou osobu k výkonu činností stanovených zákonem. Žalobce jakožto nositel veřejné služby je povinen naložit s vybranými poplatky v souladu se zákonem, tj. využít je k financování této veřejné služby, nemůže s nimi naložit dle vlastní vůle.

15. Dle žalobce rovněž **neexistuje možnost kontroly poskytovatele služeb jejich příjemcem**. Poplatník, pokud je vůbec příjemcem veřejné služby rozhlasového vysílání, nemá žádný přímý vliv na obsah, rozsah, kvalitu ani zaměření veřejné služby. Ty primárně určuje nikoli poplatník, ale zákon o Českém rozhlasu a je následně na žalobci, jakým způsobem naplní zákonem stanovené úkoly. Případnou nespokojenost posluchače nelze řešit formou „reklamace“, resp. uvažovat o vzniku práv z titulu vadného plnění.

16. Stejně tak dle žalobce **absentuje i přímá souvislost a úměra mezi poskytnutím veřejné služby a zaplacením poplatku**. Dle žalobce je pojmově vyloučeno uvažovat o výnosu z rozhlasových poplatků jako o úplatě mající souvislost s realizací dané veřejné služby. Poplatek je placen ve vztahu k zařízení schopnému příjmu, nikoli v relaci k tomu, zda, popř. v jakém rozsahu je tato veřejná služba využívána, a na druhé straně, jaké jsou skutečné náklady na uskutečňování veřejné služby rozhlasového vysílání žalobce.

17. Žalobce dále upozornil na **nemožnost ovlivnit výši poplatku**, a to jak ze strany poskytovatele veřejné služby, tak ze strany poplatníka. Určení výše poplatku je na vůli zákonodárce, výše poplatku je fixní, nezávislá na jakémkoli subjektivním rozhodnutí či na rozsahu „čerpání“ veřejné služby nebo na nákladech žalobce na splnění povinnosti k veřejné službě. Skutečnost, že žalobce není s to ovlivnit výši jím vybíraného poplatku, že nemá možnost stanovit jeho výši ve vztahu ke svým nákladům na veřejnou službu, vylučuje přímou souvislost

pokračování

mezi (i) potenciální možností držitele příjmače přijímat jeho vysílání a (ii) ekonomickým vyjádřením přínosu, „*bodnotou*“, resp. cenou produktu dané veřejné služby nebo odměnou za ni.

18. S ohledem na uvedené zastával žalobce názor, že rozhlasový poplatek je třeba chápat spíše jako daň, neboť jej nelze považovat za úplatu za poskytnutou službu, která by byla předmětem horizontálního vztahu mezi poskytovatelem a odběratelem služby. Dle žalobce je naopak třeba vycházet z veřejnoprávní povahy poplatku. Ve vztahu k nároku na nadměrný odpočet daně pak žalobce uvedl, že předpokladem pro korigování výše nadměrného odpočtu je možnost zjištění výše úplaty (hodnoty protiplnění). Žalobce označil za jádro sporu to, zda rozhlasový poplatek (jeho hodnotu, výši) lze považovat za úplatu za službu, kterou žalobce uskutečňuje.

II.

Relevantní vnitrostátní právní úprava

19. Relevantní ustanovení zákona o DPH, v rozhodném znění, znějí:

§ 2 Předmět daně

(1) Předmětem daně je

(...)

b) poskytnutí služby za úplatu osobou povinnou k dani v rámci uskutečňování ekonomické činnosti, s místem plnění v tuzemsku,

(...)

(3) Plnění, která jsou předmětem daně, jsou zdanitelnými plněními, pokud nejsou osvobozena od daně.

§ 4 Vymezení základních pojmů

(1) Pro účely tohoto zákona se rozumí

a) úplatou zaplacení v penězích nebo platebními prostředky nahrazujícími peníze nebo poskytnutí nepeněžitého plnění,

(...)

§ 5 Osoby povinné k dani

(1) Osoba povinná k dani je fyzická nebo právnická osoba, která samostatně uskutečňuje ekonomické činnosti. Osobou povinnou k dani je i právnická osoba, která nebyla založena nebo zřízena za účelem podnikání, pokud uskutečňuje ekonomické činnosti.

(2) Ekonomickou činností uvedenou v odstavci 1 se pro účely tohoto zákona rozumí soustavná činnost výrobců, obchodníků a osob poskytujících služby, včetně důlní činnosti a zemědělské výroby a soustavné činnosti vykonávané podle zvláštních právních předpisů, zejména nezávislé činnosti vědecké, literární, umělecké, vychovatelské nebo učitelů, jakož i nezávislé činnosti lékařů, právníků, inženýrů, architektů, dentistů a účetních znalců. Za ekonomickou činnost se také považuje využití hmotného a nehmotného majetku za účelem získání příjmů, pokud je tento majetek využíván soustavně. Samostatně

uskutečňovanou ekonomickou činností není činnost zaměstnanců nebo jiných osob, kteří mají uzavřenou smlouvu se zaměstnavatelem, na základě níž vznikne mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem pracovněprávní vztah, případně činnosti osob, které jsou zdaňovány jako příjmy ze závislé činnosti podle zvláštního právního předpisu nebo jako příjmy, z nichž je uplatňována zvláštní sazba daně podle zvláštního právního předpisu.

(3) Veřejnoprávní subjekt se při výkonu působnosti v oblasti veřejné správy nepovažuje za osobu povinnou k dani, a to i v případě, kdy za to přijímá úhradu. Pokud však uskutečňováním některých z těchto výkonů došlo podle rozhodnutí příslušného orgánu k výraznému narušení hospodářské soutěže, považuje se, pokud jde o tento výkon, za osobu povinnou k dani, a to ode dne nabytí právní moci vydaného rozhodnutí. Veřejnoprávní subjekt se však vždy považuje za osobu povinnou k dani, pokud uskutečňuje činnosti uvedené v příloze č. 3.

(...)

§ 14 Poskytnutí služby

(1) Poskytnutím služby se pro účely tohoto zákona rozumí všechny činnosti, které nejsou dodáním zboží nebo převodem nemovitosti. Poskytnutím služby se rozumí také

- a) převod práv,
- b) poskytnutí práva využití věci nebo práva anebo jiné majetkově využitelné hodnoty,

(...)

(2) Za poskytnutí služby se považuje

a) poskytnutí služby za úplatu i na základě rozhodnutí státního orgánu nebo vyplývající ze zvláštního právního předpisu,

(...)

(3) Za poskytnutí služby za úplatu se také považuje

a) poskytnutí služby pro účely nesouvisející s uskutečňováním ekonomických činností plátce,

(...)

(4) Pro účely tohoto zákona se za poskytnutí služby pro účely nesouvisející s uskutečňováním ekonomických činností plátce rozumí

(...)

b) poskytnutí služby plátcem bez úplaty pro osobní spotřebu plátce nebo jeho zaměstnanců nebo jiné účely než souvisejících s uskutečňováním jeho ekonomických činností, pokud u přímo souvisejících přijatých plnění byl uplatněn odpočet daně.

(...)

§ 51 Plnění osvobozená od daně bez nároku na odpočet daně

(1) Při splnění podmínek stanovených v § 52 až 62 jsou od daně bez nároku na odpočet daně osvobozena tato plnění:

pokračování

(...)

b) rozhlasové a televizní vysílání (§ 53),

(...)

(2) U plnění, která jsou osvobozena od daně bez nároku na odpočet daně, vzniká povinnost přiznat uskutečnění tohoto plnění ke dni jeho uskutečnění nebo ke dni přijetí platby, a to k tomu dni, který nastane dříve. Plnění osvobozená od daně bez nároku na odpočet daně je plátce povinen uvést do daňového přiznání za zdaňovací období, ve kterém vznikla povinnost přiznat toto plnění.

(3) Od daně bez nároku na odpočet daně jsou osvobozena plnění uvedená v odstavci 1 písm. a) až l), pokud jsou přeúčtována plátcem jiné osobě a přeúčtovaná částka nepřevyšuje částku, za kterou plátce tato plnění pořídil.

§ 53 Rozhlasové a televizní vysílání

Rozhlasovým nebo televizním vysíláním se pro účely osvobození od daně rozumí rozhlasové nebo televizní vysílání prováděné provozovateli vysílání ze zákona, s výjimkou vysílání reklam, teleshoppingu nebo sponzorování.

§ 72 Nárok na odpočet daně

(1) Nárok na odpočet daně má plátce, pokud přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Nárok na uplatnění odpočtu daně vzniká dnem, ke kterému vznikla povinnost přiznat daň na výstupu.

(2) Plátce má nárok na uplatnění odpočtu daně u přijatých zdanitelných plnění, která použije pro účely uskutečňování

a) zdanitelných plnění, u kterých vzniká povinnost přiznat daň na výstupu,

b) plnění osvobozených od daně s nárokem na odpočet daně,

c) plnění v rámci své ekonomické činnosti s místem plnění mimo tuzemsko, pokud u těchto přijatých zdanitelných plnění by plátce měl nárok na odpočet daně, pokud by se zdanitelná plnění uskutečnila s místem plnění v tuzemsku, nebo

(...)

(3) Uplatněním odpočtu daně se rozumí uvedení odpočtu daně v daňovém přiznání.

(4) Plátce má nárok na odpočet daně v plné výši u přijatých zdanitelných plnění, která použije výhradně pro uskutečnění plnění uvedených v odstavci 2. Pokud plátce přijatá zdanitelná plnění použije jak k uskutečnění plnění uvedených v odstavci 2, tak i plnění uvedených v § 75 odst. 1, je povinen krátit odpočet daně způsobem uvedeným v § 76.

(5) Pokud plátce přijatá zdanitelná plnění použije jak pro uskutečnění své ekonomické činnosti, tak pro účely s ní nesouvisející, má nárok na odpočet daně pouze v poměrné výši odpovídající rozsahu použití pro ekonomickou činnost. Pokud plátce u těchto přijatých zdanitelných plnění uplatní nárok na odpočet daně v plné výši, považuje se část přijatých zdanitelných plnění, kterou použije pro účely nesouvisející s jeho ekonomickou činností, za dodání zboží podle § 13 odst. 4 písm. a) nebo za poskytnutí služby podle § 14 odst. 3 písm. a).

(6) Pro nárok na uplatnění odpočtu daně u přijatých plnění osvobozených od daně, u kterých byla plátcem, který uskutečnil tato plnění, uplatněna daň na výstupu a nelze provést opravu výše daně podle § 49 odst. 2, platí odstavce 1 až 5 obdobně.

§ 75 Přijatá plnění, u nichž nemá plátce nárok na odpočet daně

(1) Nárok na uplatnění odpočtu daně nemá plátce u přijatých zdanitelných plnění, která použije k uskutečnění plnění osvobozených od daně bez nároku na odpočet daně uvedených v § 51, a to včetně uskutečnění plnění osvobozených od daně bez nároku na odpočet daně v rámci své ekonomické činnosti s místem plnění mimo tuzemsko, pokud tento zákon nestanoví jinak [§ 72 odst. 2 písm. d)].

(...)

§ 76 Způsob krácení odpočtu daně

(1) U přijatých zdanitelných plnění, u kterých je plátce povinen krátit odpočet daně podle § 72 odst. 4 (dále jen „krácená plnění“), se poměrná část nároku na odpočet daně vypočte jako součin daně na vstupu u krácených plnění za příslušné zdaňovací období a koeficientu.

(2) Koeficient se vypočítá jako podíl, v jehož čitateli je součet částek bez daně za veškerá plátcem uskutečněná plnění s nárokem na odpočet daně uvedená v § 72 odst. 2 písm. a) až d) a ve jmenovateli celkový součet údajů v čitateli a součet veškerých plátcem uskutečněných plnění osvobozených od daně bez nároku na odpočet daně uvedených v § 75 odst. 1, popřípadě upravený podle odstavce 3. Do součtu částek bez daně za uskutečněná plnění s nárokem na odpočet daně se pro účely tohoto ustanovení započítávají také přijaté platby, pokud z těchto přijatých plateb plátcí vznikla povinnost přiznat daň nebo uskutečnění plnění. Vypočtený koeficient se zaokrouhlí na dvě desetinná místa nahoru.

(...)

Příloha 3 Seznam plnění, při jejichž provádění se veřejnoprávní subjekt považuje vždy za osobu povinnou k dani

(...)

- Služby provozovatelů rozhlasového a televizního vysílání ze zákona jiné než osvobozené od daně podle § 53 zákona.

(...)

20. Relevantní ustanovení zákona o Českém rozhlasu, v rozhodném znění, znějí:

§ 1

(1) Zřizuje se Český rozhlas se sídlem v Praze.

(2) Český rozhlas je právnickou osobou, která hospodář s vlastním majetkem, jehož základem je majetek převedený z Československého rozhlasu. Český rozhlas vlastními úkony nabývá práv a zavazuje se.

(3) Stát neodpovídá za závazky Českého rozhlasu a Český rozhlas neodpovídá za závazky státu.

pokračování

§ 2

(1) Český rozhlas poskytuje službu veřejnosti tvorbou a šířením rozhlasových programů, popřípadě dalšího multimediálního obsahu a doplňkových služeb na celém území České republiky a do zahraničí (dále jen „veřejná služba v oblasti rozhlasového vysílání“).

(2) Hlavními úkoly veřejné služby v oblasti rozhlasového vysílání jsou zejména

a) poskytování objektivních, ověřených, ve svém celku vyvážených a všestranných informací pro svobodné vytváření názorů,

b) přispívání k právnímu vědomí obyvatel České republiky,

c) vytváření a šíření programů a poskytování vyvážené nabídky pořadů pro všechny skupiny obyvatel se zřetelem na svobodu jejich náboženské víry a přesvědčení, kulturu, etnický nebo národnostní původ, národní totožnost, sociální původ, věk nebo pohlaví tak, aby tyto programy a pořady odrážely rozmanitost názorů a politických, náboženských, filozofických a uměleckých směrů, a to s cílem posílit vzájemné porozumění a toleranci a podporovat soudržnost pluralitní společnosti,

d) rozvíjení kulturní identity obyvatel České republiky včetně příslušníků národnostních nebo etnických menšin,

e) výroba a vysílání zejména zpravodajských, publicistických, dokumentárních, uměleckých, dramatických, sportovních, zábavných a vzdělávacích pořadů a pořadů pro děti a mládež.

§ 3

(1) Český rozhlas naplňuje veřejnou službu v oblasti rozhlasového vysílání zejména tím, že

a) provozuje analogové rozhlasové vysílání s využitím části kmitočtového spektra umožňující pokrytí území České republiky třemi celoplošnými rozhlasovými programy v pásmu velmi krátkých vln a rozhlasovými programy regionálních studií vysílanými v pásmu velmi krátkých vln, a to prostřednictvím zemských vysílacích rádiových zařízení, popřípadě prostřednictvím jiných technických prostředků; Český rozhlas může vysílat i v pásmu dlouhých a středních vln,

b) provozuje zemské digitální rozhlasové vysílání šířením 3 celoplošných rozhlasových programů, uvedených v písmenu a), prostřednictvím multiplexu veřejné služby; kromě těchto rozhlasových programů má Český rozhlas právo šířit prostřednictvím multiplexu veřejné služby další rozhlasové programy, další multimediální obsah a doplňkové služby; rozhlasové programy, další multimediální obsah a doplňkové služby šířené prostřednictvím multiplexu veřejné služby může Český rozhlas digitálně šířit rovněž prostřednictvím družic a kabelových sítí,

c) provozuje zemské digitální vysílání tak, aby zajistil naplňování úkolů veřejné služby v oblasti rozhlasového vysílání, které odpovídá stavu rozvoje vysílacích technologií a služeb. Využívá přitom zejména části kmitočtového spektra umožňující pokrytí území České republiky rozhlasovými programy a dalším obsahem v pásmu vyhrazeném podle národní kmitočtové tabulky pro zemské digitální rozhlasové vysílání, a to zejména ve III. televizním pásmu,

- d) zřizuje síť vlastních zpravodajů,
- e) vytváří archivní fondy, udržuje je a podílí se na jejich využívání jako součásti národního kulturního bohatství,
- f) vysílá díla domácí a zahraniční tvorby,
- g) poskytuje alespoň na jednom vysílaném programu 24hodinovou programovou službu, včetně aktuálního zpravodajství,
- h) vyvíjí činnost v oblastech nových vysílacích technologií a služeb.

(2) Český rozhlas provozuje rozhlasové vysílání do zahraničí na jednom rozhlasovém programu v pásmu krátkých vln prostřednictvím zemských vysílacích rádiových zařízení, popřípadě prostřednictvím jiných technických prostředků. Vysílání do zahraničí musí splňovat podmínky § 2 odst. 2 písm. a) a c) a přispívat k propagaci dobrého jména České republiky.

(3) Státní orgán, který vykonává správu kmitočtového spektra podle zvláštního právního předpisu, vyhradí po předchozím souhlasu Rady pro rozhlasové a televizní vysílání pro Český rozhlas kmitočty umožňující provozování analogového rozhlasového vysílání v rozsahu stanoveném v odstavci 1 písm. a) a v odstavci 2. Kmitočty v pásmu dlouhých a středních vln vyhradí jen tehdy, pokud o to Český rozhlas požádá.

(4) Celoplošným rozhlasovým programem se pro účely tohoto zákona rozumí rozhlasový program, jehož vysílání může přijímat alespoň 95 % obyvatel České republiky počítaných podle údajů vyplývajících z posledního sčítání lidu.

§ 10 Financování Českého rozhlasu

(1) Finančními zdroji Českého rozhlasu jsou zejména:

- a) rozhlasové poplatky vybírané podle zvláštního právního předpisu,
- b) příjem z vlastní podnikatelské činnosti.

(2) Náklady spojené s vysíláním Českého rozhlasu podle § 3 odst. 2 hradí Česká republika ze státního rozpočtu.

§ 11

(1) Český rozhlas je oprávněn vykonávat za podmínek stanovených právními předpisy podnikatelskou činnost, která souvisí s předmětem jeho činnosti a která nesmí ohrozit jeho úkoly (§ 2 tohoto zákona).

(2) Finanční zdroje používá Český rozhlas k plnění svých úkolů podle § 2 a 3.

21. Relevantní ustanovení zákona o rozhlasových a televizních poplatcích, v rozhodném znění, znějí:

§ 1 Předmět úpravy

Tento zákon stanoví předmět poplatků, poplatníka, základ, výši a způsob placení rozhlasových a televizních poplatků a evidenci poplatníků. Rozhlasový poplatek slouží

pokračování

k financování veřejné služby Českého rozhlasu. Televizní poplatek slouží k financování veřejné služby České televize.

§ 2 Předmět poplatků

(1) Rozhlasový poplatek se platí ze zařízení technicky způsobilého k individuálně volitelné reprodukci rozhlasového vysílání bez ohledu na způsob příjmu (dále jen „rozhlasový přijímač“). Toto zařízení se považuje za rozhlasový přijímač i v případě, že si jej poplatník upraví k jinému účelu.

(...)

(3) Ze zařízení technicky způsobilého k individuálně volitelné reprodukci rozhlasového i televizního vysílání se platí rozhlasový poplatek i televizní poplatek.

(4) Rozhlasovému nebo televiznímu poplatku nepodléhají

a) telekomunikační zařízení vyrobená výhradně k technické kontrole rozhlasového a televizního vysílání,

b) rozhlasové nebo televizní přijímače, které tvoří součást sbírek muzejní povahy zapsaných v centrální evidenci sbírek.

§ 3 Poplatník

(1) Poplatníkem rozhlasového poplatku je fyzická osoba nebo právnická osoba, která vlastní rozhlasový přijímač. Jestliže drží nebo z jiného právního důvodu alespoň 1 měsíc užívá rozhlasový přijímač fyzická osoba nebo právnická osoba, která není jeho vlastníkem, je poplatníkem tato osoba.

(...)

(3) Je-li rozhlasový nebo televizní přijímač příslušenstvím dopravního prostředku, poplatníkem je provozovatel dopravního prostředku.

(4) Jestliže je fyzická osoba nebo právnická osoba, která není přihlášená v evidenci poplatníků rozhlasového poplatku nebo v evidenci poplatníků televizního poplatku, odběratelem elektřiny připojeným k distribuční soustavě, považuje se za poplatníka rozhlasového a televizního poplatku s povinností platit, pokud Českému rozhlasu nebo České televizi (dále jen „provozovatel vysílání ze zákona“) po jejich písemné výzvě neoznámí písemným čestným prohlášením opak, a to s účinností od marného uplynutí lhůty 30 dnů ode dne doručení této výzvy. Součástí výzvy musí být poučení o následcích neprokázání opaku v takto stanovené lhůtě.

(5) Práva a povinnosti právnické osoby, stanovené tímto zákonem, se vztahují na organizační složku státu a územního samosprávného celku obdobně.

§ 5 Základ poplatků

(1) Poplatník, který je fyzickou osobou, platí rozhlasový poplatek z jednoho rozhlasového přijímače a televizní poplatek z jednoho televizního přijímače, a to i v případě, že jich vlastní, drží nebo z jiného právního důvodu užívá více včetně

rozhlasového nebo televizního přijímače, který je příslušenstvím jím provozovaného dopravního prostředku.

(2) Rozhlasový poplatek neplatí fyzická osoba žijící ve společné domácnosti s poplatníkem rozhlasového poplatku, který splnil oznamovací povinnost uloženou v § 8 odst. 2. Televizní poplatek neplatí fyzická osoba žijící ve společné domácnosti s poplatníkem televizního poplatku, který splnil oznamovací povinnost uloženou v § 8 odst. 2.

(3) Poplatník, který je fyzickou osobou, která je podnikatelem, platí rozhlasový nebo televizní poplatek z každého rozhlasového nebo televizního přijímače, který používá k podnikání nebo v souvislosti s ním; tím není dotčena povinnost platit poplatky podle ustanovení odstavce 1.

(4) Poplatník, který je právnickou osobou, platí rozhlasový poplatek z každého rozhlasového přijímače a televizní poplatek z každého televizního přijímače.

(5) Poplatník, který je právnickou osobou nebo fyzickou osobou, která je podnikatelem a v rámci podnikání vyrábí, opravuje nebo prodává rozhlasové nebo televizní přijímače, neplatí rozhlasový nebo televizní poplatek z těchto rozhlasových nebo televizních přijímačů; má-li taková osoba provozovny určené k výkonu této činnosti, platí rozhlasový nebo televizní poplatek z počtu rozhlasových nebo televizních přijímačů, který odpovídá počtu těchto provozoven. Tím není dotčena povinnost platit poplatky podle odstavců 1 až 4.

(6) Změny v základu rozhlasového nebo televizního poplatku jsou účinné od prvního dne kalendářního měsíce následujícího po měsíci, v němž k těmto změnám došlo.

§ 6

Měsíční výše rozhlasového poplatku činí 45 Kč, měsíční výše televizního poplatku činí 100 Kč.

§ 7 Placení poplatků

(1) Poplatník platí rozhlasový nebo televizní poplatek provozovateli vysílání ze zákona buď přímo nebo prostřednictvím pověřené osoby.

(2) Je-li poplatníkem fyzická osoba, je rozhlasový nebo televizní poplatek splatný nejpozději do patnáctého dne každého kalendářního měsíce. První platba rozhlasového nebo televizního poplatku je splatná nejpozději do patnáctého dne kalendářního měsíce následujícího po měsíci, v němž se fyzická osoba stala poplatníkem.

(3) Je-li poplatníkem fyzická osoba, která je podnikatelem, nebo právnická osoba, rozhlasový nebo televizní poplatek se platí čtvrtletně nejpozději do patnáctého dne prvního měsíce každého kalendářního čtvrtletí. Poprvé se rozhlasový nebo televizní poplatek platí počínaje kalendářním měsícem následujícím po měsíci, v němž se taková osoba stala poplatníkem, až do konce příslušného kalendářního čtvrtletí v měsíční výši a je splatný nejpozději do patnáctého dne příslušného kalendářního měsíce.

pokračování

(4) Poplatník může po dohodě s provozovatelem vysílání ze zákona, popřípadě pověřenou osobou zaplatit rozhlasový nebo televizní poplatek předem za více kalendářních měsíců nebo čtvrtletí, nejdéle však za 1 kalendářní rok.

(5) Odhlásí-li se poplatník z evidence poplatníků nebo sníží-li poplatník počet evidovaných rozhlasových nebo televizních přijímačů, zaplatí rozhlasový nebo televizní poplatek v původní výši rovněž za měsíc, v němž k takové změně došlo. Případné přeplatky provozovatel vysílání ze zákona, popřípadě pověřená osoba vrátí.

§ 8 Evidence poplatníků

(1) Správcem evidence poplatníků rozhlasového nebo televizního poplatku je provozovatel vysílání ze zákona. Provozovatel vysílání ze zákona vede evidenci poplatníků, pokud k tomu nezmocní pověřenou osobu, která je v takovém případě zpracovatelem evidence poplatníků.

(2) Poplatník je povinen oznámit provozovateli vysílání ze zákona, popřípadě pověřené osobě, že se stal poplatníkem, a to do 15 dnů ode dne, kdy se jím stal; tento den je poplatník povinen uvést v oznámení. Tato oznamovací povinnost se nevztahuje na osoby osvobozené od rozhlasového nebo televizního poplatku podle § 4 odst. 1 a poplatníky, kteří podle § 5 odst. 2 neplatí rozhlasový nebo televizní poplatek.

(...)

(4) Poplatník podle § 5 odst. 3 a 4 je v oznámení podle odstavce 2 povinen vedle údajů uvedených v odstavci 3 uvést počet rozhlasových nebo televizních přijímačů, které jsou základem rozhlasového nebo televizního poplatku, a adresu, kde jsou umístěny.

(5) Poplatník podle § 5 odst. 5 je v oznámení podle odstavce 2 povinen vedle údajů uvedených v odstavci 3 uvést počet a adresu provozoven určených k výrobě, opravě nebo prodeji rozhlasových nebo televizních přijímačů.

(6) Poplatník je povinen písemně oznámit provozovateli vysílání ze zákona, popřípadě pověřené osobě změny ve skutečnostech uvedených v odstavcích 3 až 5 do 15 dnů ode dne, kdy změna nastala.

(...)

(9) Provozovatel vysílání ze zákona je za účelem kontroly dodržování tohoto zákona oprávněn zjišťovat údaje o neevidovaných poplatnících a vést jejich evidenci v rozsahu stanoveném v odstavci 10.

(10) Dodavatel zajišťující dodávku elektřiny odběratelům je povinen na požádání sdělit provozovateli vysílání ze zákona, se kterými odběrateli uzavřel smlouvu o dodávce elektřiny. (...) Dodavatel zajišťující dodávku elektřiny odběratelům je oprávněn požadovat po provozovateli vysílání ze zákona úhradu účelně vynaložených nákladů, které mu vznikly v přímé souvislosti se splněním jeho žádosti. Provozovatel vysílání ze zákona může takto získané údaje užít pouze za účelem a způsobem uvedeným v odstavci 9.

(11) Provozovatelé vysílání ze zákona jsou oprávněni předávat si navzájem údaje z evidence poplatníků za účelem jejich zjištění nebo ověření.

§ 9 Přírážka k poplatkům

(1) Poplatník, který

- a) nesplnil oznamovací povinnost podle § 8 odst. 2 ve stanovené lhůtě,
- b) při plnění oznamovací povinnosti podle § 8 odst. 4 nepravdivě uvedl nižší počet rozhlasových nebo televizních přijímačů nebo neoznámil zvýšení jejich počtu,
- c) při plnění oznamovací povinnosti podle § 8 odst. 5 nepravdivě uvedl nižší počet provozoven,
- d) uvedením nepravdivých údajů dosáhl neoprávněného osvobození od povinnosti platit rozhlasový nebo televizní poplatek,
- e) uvedením nepravdivých údajů dosáhl neoprávněného odhlášení z evidence poplatníků, je povinen zaplatit Českému rozhlasu kromě dlužných poplatků i přírážku ve výši 5000 Kč v případě, že tak učinil v souvislosti s placením rozhlasového poplatku. Pokud tak učinil v souvislosti s placením televizního poplatku, je povinen zaplatit České televizi kromě dlužných poplatků i přírážku ve výši 10 000 Kč. Přírážka se platí za každý rozhlasový nebo televizní přijímač, za který nebyla splněna povinnost platit rozhlasový nebo televizní poplatek.

(2) Ustanovení odstavce 1 se nepoužije, pokud poplatník splnil všechny své povinnosti včetně zaplacení dlužných rozhlasových nebo televizních poplatků ještě před tím, než byl provozovatelem vysílání ze zákona vyzván k zaplacení přírážky.

(3) Poplatník, který ve stanovené lhůtě nesplnil povinnost podle § 8 odst. 7 nebo některou z povinností uložených v § 8 odst. 8, a současně přestal platit rozhlasový nebo televizní poplatek, je povinen zaplatit provozovateli vysílání ze zákona přírážku ve výši 1000 Kč za každý rozhlasový nebo televizní přijímač, ze kterého je povinen platit rozhlasový nebo televizní poplatek.

§ 10 Vymáhání dlužných poplatků a přírážky k poplatkům

Nezaplatí-li poplatník včas rozhlasový nebo televizní poplatek nebo přírážku k poplatkům ani na základě výzvy provozovatele ze zákona, ve které bude stanovena přiměřená lhůta k úhradě, je provozovatel vysílání ze zákona oprávněn domáhat se svého práva u soudu včetně zaplacení úroku z prodlení určeného předpisy práva občanského.

III.

Rozbor předkládané předběžné otázky

22. Pro rozhodnutí o předmětné kasační stížnosti je třeba posoudit, zda je provozování veřejnoprávního rozhlasového vysílání službou poskytovanou za protiplnění (úplatu) ve formě rozhlasových poplatků, která je osvobozena od daně z přidané hodnoty bez nároku na odpočet, nebo jde o neekonomickou činnost, která vůbec předmětem daně z přidané hodnoty není. Jakkoli totiž v obou těchto případech má dle účinné právní úpravy docházet ke krácení odpočtu daně na vstupu, pokud žalobce přijímal zdanitelná plnění, která následně použil jak pro uskutečnění své ekonomické činnosti podléhající dani z přidané hodnoty (např. vysílání reklamy nebo sponzorovaných pořadů), tak pro účely samotného veřejnoprávního vysílání, které je buď od daně osvobozeno, nebo vůbec není jejím předmětem, **metoda krácení odpočtu daně**

pokračování

na vstupu v případě, kdy plátce přijatá zdanitelná plnění použije jak pro uskutečnění své ekonomické činnosti, tak pro účely s ní nesouvisející, nemusí nutně vést k týmž výsledkům jako při krácení odpočtu daně na vstupu koeficientem zohledňujícím osvobozená a zdanitelná plnění (podrobněji viz níže).

23. Až do přistoupení ČR k Evropské unii nebylo z hlediska tehdejší právní úpravy pochyb o tom, že činnost veřejnoprávního rozhlasu, vyjma vysílání reklam a sponzorovaných pořadů, je osvobozena od DPH. Dle předchozího zákona č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty, totiž podmínkou zdanitelného plnění nebyla existence úplaty za poskytnutou službu (srov. § 2 odst. 1 a § 7 odst. 1 citovaného zákona, ve znění účinném do 30. 4. 2004) a rozhlasové a televizní vysílání bylo výslovně označeno za zdanitelné plnění osvobozené od daňové povinnosti bez nároku na odpočet daně [viz § 25 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 27 a § 19a odst. 2 téhož zákona].

24. Ustanovení § 2 odst. 1 písm. b) a § 51 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 53 současného zákona o DPH je ovšem třeba pojímat jako transpozici odpovídajících ustanovení čl. 2 bodu 1 a čl. 13 části A odst. 1 písm. q) šesté směrnice, resp. nyní obdobně slouží k zajištění souladu s čl. 2 odst. 1 písm. c) a s čl. 132 odst. 1 písm. q) směrnice Rady 2006/112/ES o společném systému daně z přidané hodnoty (dále jen „směrnice 2006/112/ES“), tedy na jedné straně k definici předmětu daně ve formě úplatné služby a na straně druhé k osvobození činností veřejnoprávního rozhlasu a televize, s výjimkou činností obchodní povahy, od daně z přidané hodnoty. Musí být tedy plně respektována povinnost eurokonformního výkladu daných ustanovení vnitrostátního práva, jež obsahují autonomní pojmy práva Evropské unie, jejichž účelem je zamezit rozdílům v použití režimu daně z přidané hodnoty mezi jednotlivými členskými státy (viz např. rozsudek Soudního dvora ze dne 16. 10. 2008, *Canterbury Hockey Club a Canterbury Ladies Hockey Club*, C-253/07, EU:C:2008:571, bod 16 a tam citovaná prejedikatura).

25. V podmínkách ČR se ovšem zdá být sporné, zda je veřejnoprávní rozhlasové vysílání, vzhledem k modelu jeho financování převážně z veřejnoprávních rozhlasových poplatků dle právní úpravy uvedené výše, vůbec předmětem daně ve smyslu čl. 2 bodu 1 šesté směrnice, resp. nyní čl. 2 odst. 1 písm. c) směrnice 2006/112/ES a zda tedy vůbec osvobození od daně, jak je upraveno v čl. 13 části A odst. 1 písm. q) šesté směrnice, resp. čl. 132 odst. 1 písm. q) směrnice 2006/112/ES, na model veřejnoprávního rozhlasového vysílání v ČR dopadá (a případně v jakém rozsahu) a zda tedy mělo být toto ustanovení směrnice do zákona o DPH vůbec transponováno (obdobná otázka vyvstává i ve vztahu k veřejnoprávnímu televiznímu vysílání v ČR, které však není předmětem této věci). Nejvyšší správní soud již ve výše zmiňovaném rozsudku ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 Afs 112/2009 - 185, k této otázce konstatoval: *„Podle § 51 odst. 1 písm. b) zákona o dani z přidané hodnoty je rozhlasové vysílání, definované v § 53 téhož zákona, při splnění podmínek stanovených v § 52 až 62 zákona o DPH, plněním osvobozeným od daně bez nároku na odpočet daně. Ustanovení § 51 odst. 1 písm. b) a § 53 zákona o DPH nejsou ustanoveními, která by byla speciálními ve vztahu k § 2 odst. 1 písm. b) téhož zákona, tedy ustanoveními, která by činila rozhlasové vysílání předmětem daně, aniž by nejprve musely být splněny zákonné podmínky uvedené v § 2 odst. 1 písm. b) zákona o DPH. K tomu, aby mohlo dojít k uplatnění osvobození určitého plnění od daně z přidané hodnoty, je nejprve nutné, aby toto plnění bylo předmětem daně. Není-li plnění podrobeno dani z přidané hodnoty, nepřichází v úvahu ani osvobození takového plnění od daně z přidané hodnoty, neboť není-li plnění zatíženo daňovou povinností, nemůže být od této neexistující povinnosti osvobozeno. Otázkou, kterou bylo nutné se zabývat, k vyřešení mezi účastníky sporného problému, byla otázka, zda příjem z rozhlasových poplatků je úplatou za rozhlasové vysílání ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) zákona o DPH, resp. čl. 2 bodu 1 šesté směrnice.“*

26. Obdobnou otázku si klade i komentář k zákonu o DPH, DRÁBOVÁ, M., HOLUBOVÁ, O., TOMÍČEK, M. *Zákon o dani z přidané hodnoty: komentář*. 5. aktualiz. vyd. Praha: Wolters Kluwer Česká republika, 2013, s. 380-382: *„Pokud jsou rozhlasové a televizní poplatky chápány jako*

úplata za vysílání (tj. vysílání je úplatné), pak je činnost veřejnoprávních médií předmětem daně a je osvobozena dle § 53 [zákonu o DPH]. Jestliže však není mezi poskytnutým vysíláním a přijatými povinnými poplatky dostatečně úzká vazba, jakou požaduje Směrnice k tomu, aby mohlo být plnění považováno za úplatné, pak není vysílání předmětem daně.“ Autoři komentáře se následně přiklánějí k druhé z uvedených možností s odůvodněním, že dle jejich názoru „*mají koncesionářské poplatky povahu daně nebo poplatku a vazba mezi poskytnutou (televizní či rozhlasovou) službou na straně jedné a úplatou (tj. koncesionářským poplatkem) na straně druhé nemá intenzitu požadovanou výše uvedenými rozhodnutími ESD, aby mohly být předmětné služby považovány za úplatné, a tedy osvobozené od daně“.*

27. V projednávané věci tedy vyvstala otázka výkladu práva Evropské unie, na jejímž posouzení závisí rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o dané kasační stížnosti a kterou lze formulovat způsobem uvedeným ve výroku tohoto usnesení.

28. Zároveň není pochyb o tom, že k zodpovězení této otázky výkladu čl. 2 bodu 1 ve vztahu k čl. 13 části A odst. 1 písm. q) šesté směrnice je v konečné instanci příslušný výlučně Soudní dvůr Evropské unie a že Nejvyšší správní soud jakožto soud, proti jehož rozhodnutí v této věci není opravný prostředek přípustný, má podle čl. 267 třetího pododstavce Smlouvy o fungování Evropské unie povinnost obrátit se na Soudní dvůr s předběžnou otázkou, ledaže by tuto otázku bylo možné v plném rozsahu posoudit na základě stávající judikatury Soudního dvora (*acte éclairée*), případně že by odpověď na danou otázku byla zřejmá a jednoznačná a nevzbuzovala by pochybnosti o možnosti jiného výkladu ani při porovnání různých jazykových verzí šesté směrnice a při vědomí autonomního významu daného ustanovení unijního práva (*acte clair*).

29. Soudní dvůr se přímým výkladem čl. 13 části A odst. 1 písm. q) šesté směrnice [resp. čl. 132 odst. 1 písm. q) směrnice 2006/112/ES] dle přesvědčení Nejvyššího správního soudu doposud nezabýval. Naopak judikatura Soudního dvora k čl. 2 bodu 1 šesté směrnice je poměrně hojná. Zmínit je třeba zejména výše citovaný rozsudek Soudního dvora *Cooperatieve Aardappelenbeveerplaats* a dále rozsudky ze dne 8. 3. 1988, *Apple and Pear Development Council*, 102/86, EU:C:1988:120, ze dne 3. 3. 1994, *Tolsma*, C-16/93, EU:C:1994:80, ze dne 21. 3. 2002, *Kennemer Golf*, C-174/00, EU:C:2002:200, ze dne 6. 10. 2009, *SPÖ Landesorganisation Kärnten*, C-267/08, EU:C:2009:619, a ze dne 29. 10. 2009, *Komise v. Finsko*, C-246/08, EU:C:2009:671.

30. Ve zmíněném rozsudku *Apple and Pear Development Council* se Soudní dvůr zabýval otázkou, zda poplatky placené veřejnoprávnímu subjektu zřízenému zákonem pro účely podpory produkce ovoce v Anglii a Walesu, které byli pěstitelé povinni platit ze zákona, jsou úplatou za službu spočívající v obecné podpoře prodeje ovoce, marketingu atd. Soudní dvůr v této věci neshledal, že by vazba mezi poskytovanou službou a přijatými poplatky byla natolik úzká, aby mohly být poplatky považovány za protiplnění za tuto službu ve smyslu čl. 2 bodu 1 šesté směrnice.

31. V bodech 15 a 16 odůvodnění citovaného rozsudku Soudní dvůr konkrétně konstatoval, že „*neexistuje vztah mezi mírou užítka, který individuálním pěstitelům plyne ze služeb poskytovaných Radou, a výší povinných plateb, které musí platit na základě právního předpisu. Poplatky jsou na pěstitele uvaleny v důsledku zákonné povinnosti, nikoli na základě smlouvy, a jsou vymahatelné na každém individuálním pěstiteli jako jeho dluh vůči Radě, ať mu z poskytnutých služeb plyne prospěch, či nikoli. Z toho vyplývá, že tyto povinné poplatky uložené pěstitelům nepředstavují v daném případě úplatu, která má přímou spojitost s prospěchem jednotlivých pěstitelů plynoucím z činnosti Rady. Za těchto okolností není proto činnost Rady poskytováním služeb za úplatu ve smyslu čl. 2 bodu 1 šesté směrnice“* (překlad do češtiny dle databáze ASPI).

32. Obdobně i v projednávaném případě lze dle názoru Nejvyššího správního soudu obtížně hledat přímou spojitost mezi zákonnou povinností jednotlivých poplatníků platit rozhlasové poplatky a případným jejich prospěchem plynoucím z veřejnoprávního rozhlasového vysílání.

pokračování

33. Rozhlasové poplatky jsou zakotveny v zákonu o rozhlasových a televizních poplatcích, jenž navázal na předchozí právní úpravu a zavedl některé nové prvky vedoucí k efektivnějšímu vymáhání rozhlasových a televizních poplatků. Důvodová zpráva ke zmíněnému zákonu nejprve rekapituluje genezi rozhlasových a televizních poplatků jako zdroje financování veřejnoprávního vysílání v ČR: „Původně byly tyto poplatky koncipovány jako platba za povolení přijímat rozhlasové a televizní služby. První koncese k přijímání zpráv, koncertů a přednášek, vysílaných radiofonickou zpravodajskou společností Radiojournal byla na území dnešní České republiky vydána v září 1923. Platba byla původně dvousložková: poštovní a telegrafní správě platil koncesionář 60 Kč ročně, rozhlasové společnosti platil 100 Kč měsíčně. V roce 1924 byl měsíční poplatek snížen na 30 Kč a roční poplatek na 50 Kč. V roce 1925 byl poplatek snížen hned dvakrát: nejprve na 20 Kč měsíčně a později na 15 Kč měsíčně. Zároveň byl zrušen roční tzv. uznávací poplatek. V roce 1926 byl měsíční poplatek dále snížen na 10 Kč. Snížení koncesionářského poplatku souviselo s růstem počtu plátců. Jestliže na konci I. pololetí roku 1924 platilo koncesionářský poplatek celkem 219 osob, pak na konci roku 1925 to bylo již 14.542 osob. Z této doby pochází dnes již právně bezobsažný, ale přesto dosud běžně používaný termín ‚koncesionářský poplatek‘, stejně jako mylná představa, že jde o přímou platbu za poskytovanou službu. Toto chápání rozhlasových a televizních poplatků se v zemích Evropské unie postupně měnilo od nástupu komerčního rozhlasového a televizního vysílání. Změnu z přímé platby za poskytovanou službu na solidární platbu, umožňující poskytování této služby, přineslo přijetí zákona č. 135/1997 Sb. ze dne 12. června 1997, jímž byl novelizován zákon č. 252/1994 Sb., o rozhlasových a televizních poplatcích.“ Důvodová zpráva dále dodává, že „[r]ozhlasový a televizní poplatek je v současnosti ve většině evropských zemí chápán jako platba, která umožňuje poskytovat veřejnosti službu rozhlasovým a televizním vysíláním, tj. zajistit v rámci souvislého plnoformátového rozhlasového a televizního vysílání i ty služby, které jsou pro provozovatele komerčního vysílání nerentabilní. Proto je financování veřejné služby rozhlasovým a televizním vysíláním prostřednictvím rozhlasových a televizních poplatků obvyklé“.

34. Současnou právní úpravu rozhlasových poplatků v ČR charakterizují tyto základní prvky:

- povinnost k úhradě poplatku a jeho výše je stanovena zákonem,
- poplatek se platí ze zařízení technicky způsobilého k reprodukci rozhlasového vysílání,
- poplatníkem je fyzická či právnická osoba, která vlastní, drží či z jiného právního důvodu alespoň 1 měsíc užívá rozhlasový přijímač,
- od placení poplatků jsou osvobozeny fyzické osoby či domácnosti, jejichž příjem je nižší než 2,15násobek životního minima (v rozhodném znění to bylo 1,4násobek),
- příjmy z poplatků mohou být žalobcem použity výlučně k plnění zákonem stanovených povinností,
- zákon stanoví oznamovací povinnost poplatníka a zavádí sankční mechanismus ve formě přírážek k poplatku při porušení zákonných povinností poplatníka.

35. Vzhledem k uvedeným prvkům označuje česká doktrína rozhlasové poplatky za určitou formu majetkové daně (srov. PELC, V. *Daňové podmínky působení neziskových subjektů*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2010, s. 125; či KINDL, M. *Malá úvaha k promlčení televizních a rozhlasových poplatků*. Právní fórum, č. 9, 2005, s. 362.).

36. Kritéria použitá Soudním dvorem v rozsudku *Apple and Pear Development Council* k určení, zda je určitá služba poskytována za protiplnění (úplatu), tedy dle názoru Nejvyššího správního soudu nejsou v případě rozhlasových poplatků v ČR naplněna.

37. Z nejnovější judikatury Soudního dvora je však ve vztahu k výkladu čl. 2 bodu 1 šesté směrnice třeba upozornit rovněž na rozsudek ze dne 27. 3. 2014, *Le Rayon d'Or SARL*, C-151/13, EU:C:2014:185, v němž se Soudní dvůr zabýval otázkou, zda taková paušální platba, jako je „paušál za poskytování péče“, který vyplácí zdravotní pojišťovna pobytovým zařízením pro seniory se sníženou soběstačností, je protiplněním za péči, kterou tato zařízení poskytují svým klientům, a zda z tohoto důvodu podléhá DPH.

38. Soudní dvůr v dané věci nejprve shrnul „že v souladu s článkem 2 šesté směrnice, který definuje, co podléhá DPH, je předmětem DPH, poskytování služeb za protiplnění“ a že podle ustálené judikatury Soudního dvora jsou služby poskytovány za protiplnění ve smyslu čl. 2 bodu 1 této směrnice, a tudíž jsou zdanitelné, pouze tehdy, pokud mezi poskytovatelem a příjemcem existuje právní vztah, v jehož rámci dojde ke vzájemné výměně plnění, přičemž odměna uhrazená poskytovateli představuje skutečnou protihodnotu za službu poskytnutou příjemci“ a následně dospěl k závěru, že předmětný „paušál za poskytování péče“ představuje protiplnění za péči, kterou příslušné zařízení poskytuje za úplatu svým klientům, a z tohoto důvodu podléhá DPH.

39. Z odůvodnění citovaného rozsudku lze dále připomenout následující:

- „32 Přitom je nutno konstatovat, že „paušál za poskytování péče“ ve věci v původním řízení, který je vyplácen národní zdravotní pojišťovnou zařízením EHPAD, tato zařízení pobírají jako protiplnění za péči, kterou v různých formách poskytují svým klientům.
- 33 Předně je totiž třeba uvést – jak to uznala společnost Rayon d'Or na jednání – že **zařízení EHPAD jsou skutečně povinna poskytovat klientům služby jako protiplnění za vyplacení uvedeného paušálu.**
- 34 Dále je třeba uvést, že k tomu, aby bylo možné poskytování služeb považovat za uskutečněné „za protiplnění“ ve smyslu této směrnice, **nemusí být protiplnění za tuto službu získáno přímo od jejího příjemce, ale může být získáno i od třetí osoby (v tomto smyslu viz rozsudek Loyalty Management UK a Baxi Group, C-53/09 a C-55/09, EU:C:2010:590, bod 56).**
- 35 Skutečnost, že ve věci v původním řízení není přímým příjemcem předmětných služeb národní zdravotní pojišťovna, která paušál vyplácí, nýbrž pojištěnec, nemůže – na rozdíl od toho, co tvrdí společnost Rayon d'Or – zpřetrhat přímý vztah, který je dán mezi poskytnutými službami a obdrženým protiplněním.
- 36 Z judikatury Soudního dvora konečně vyplývá, že pokud se – stejně jako ve věci v původním řízení – předmětné poskytování služeb vyznačuje zejména nepřetržitou připraveností poskytovatele služeb poskytnout v daný okamžik péči, jakou klient vyžaduje, **není nutné k uznání přímého vztahu mezi uvedenou službou a obdrženým protiplněním prokazovat, že se určitá platba vztahuje k určité individualizované a přesně konkretizované péči poskytnuté na žádost klienta (v tomto smyslu viz rozsudek Kennemer Golf, EU:C:2002:200, bod 40).**
- 37 Proto ani skutečnost, že péče poskytovaná klientům ve věci v původním řízení není předem definovaná ani individualizovaná a že **platba je vyplácena formou paušálu, nemůže mít vliv na přímý vztah mezi poskytnutými službami a obdrženým protiplněním, jehož výše je určena předem a na základě jasně stanovených kritérií.**“

40. Ačkoliv okolnosti projednávaného případu jsou značně odlišné, vzbuzují otázku, zda zvláštní povaha veřejnoprávního rozhlasového vysílání nevyžaduje taktéž zvláštní pojetí a zda právě k tomu nesměřovala vůle normotvůrce tehdejšího Společenství při koncipování ustanovení čl. 13 části A odst. 1 písm. q) šesté směrnice. Jak uvádí i Evropská komise, pro veřejnoprávní vysílání je typické, že bývá poskytováno v zásadě volně za účelem zajištění co nejvyšší možné informovanosti občanů a přímou úplatu za konkrétní službu veřejnoprávního vysílání si lze představit jen ve výjimečných případech (srov. Sdělení Komise o použití pravidel státní podpory na veřejnoprávní vysílání ze dne 27. 10. 2009, 2009/C 257/01, bod 83). Stejně tak Evropský parlament vznáší požadavek, aby členské státy dbaly na zajištění přístupu k veřejnoprávnímu vysílání bez ohledu na schopnosti spotřebitelů a uživatelů za něj platit [viz bod 1 usnesení Evropského parlamentu ze dne 25. 11. 2010 o veřejnoprávním vysílání v digitální době: budoucnost duálního systému, 2010/2028(INI)].

pokračování

41. Z analýzy „*Study on VAT in the public sector and exemptions in the public interest*“ ze dne 10. 1. 2013, zpracované Copenhagen Economics, dostupné na http://ec.europa.eu/taxation_customs/resources/documents/common/publications/studies/vat_public_sector_exemptions_en.pdf, viz zejména s. 91-93, lze vysledovat rozdílnou praxi jednotlivých členských států. V některých členských státech veřejnoprávní vysílání daní nepodléhá (Estonsko, Itálie, Německo, Polsko, Řecko, Španělsko, Velká Británie). V ostatních zemích EU je veřejnoprávní vysílání považováno za předmět daně a podléhá buďto plné sazbě, případně snížené sazbě (Belgie, Dánsko, Finsko, Francie, Irsko, Lotyšsko, Portugalsko, Rakousko), či je od daně osvobozeno (zbylé členské státy).

42. Důvody tohoto odlišného pojetí spočívají jak v samotné unijní úpravě, která nadále připouští pro některé členské státy určité odchylky (srov. čl. 370, čl. 378, čl. 379 odst. 1, přílohu III bod 8 a přílohu X část A bod 2 směrnice 112/2006/ES), tak patrně i ve specifických rysech vnitrostátních systémů financování veřejnoprávního vysílání v jednotlivých zemích (srov. Protokol č. 29 připojený ke Smlouvě o Evropské unii o systému veřejnoprávního vysílání v členských státech). Může se zde však promítat i nesprávný výklad čl. 2 bodu 1 šesté směrnice ve vztahu k pojetí úplaty za veřejnoprávní rozhlasové vysílání.

43. Z dosavadní judikatury Soudního dvora Nejvyšší správní soud usuzuje, že osvobození od DPH se uplatní pouze v těch státech, kde je veřejné rozhlasové vysílání poskytováno za úplatu. Zdejší soud však v podmínkách ČR neshledává existenci **přímého vztahu mezi veřejnoprávním rozhlasovým vysíláním a zaplacenými poplatky**, a domnívá se proto, že veřejnoprávní vysílání Českého rozhlasu na území ČR nepředstavuje plnění, které by bylo předmětem daně z přidané hodnoty (pozn.: samostatnou otázkou je zahraniční vysílání Českého rozhlasu, které je financováno přímo ze státního rozpočtu ČR). V takovém případě by se tedy na daná zdaňovací období neuplatnil ani čl. 13 část A šesté směrnice, resp. pro pozdější zdaňovací období čl. 132 odst. 1 písm. q) směrnice 2006/112/ES.

44. Dospěje-li Soudní dvůr ke shodnému závěru, bude dle názoru Nejvyššího správního soudu v takovém případě třeba veřejnoprávní rozhlasové vysílání žalobce považovat nikoliv za plnění, které je osvobozeno od daně bez nároku na odpočet daně, ale za neekonomickou činnost, která předmětu daně vůbec nepodléhá. Tento předpoklad Nejvyššího správního soudu se opírá o ustálenou judikaturu Soudního dvora, dle níž poskytování služeb bez protiplnění nepředstavuje „hospodářskou činnost“ ve smyslu čl. 2 bodu 1 a čl. 4 odst. 1 a 2 šesté směrnice (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 1. 4. 1982, *Hong-Kong Trade Development Council*, 89/81, EU:C:1982:121, body 9– 11, či výše zmiňované rozsudky *SPÖ Landesorganisation Kärnten*, body 14-26, a *Komise v. Finsko*, body 43-51).

45. Generální advokát v uváděné věci *SPÖ Landesorganisation Kärnten* ve svém stanovisku ze dne 9. 7. 2009, C-267/08, EU:C:2009:441, bodech 10 a 11, k dané otázce s odkazem na rozsudek Soudního dvora ve věci *Hong-Kong Trade Development Council* poznamenal: „Článek 2 šesté směrnice o DPH navíc stanoví, že DPH podléhá, dodání zboží nebo poskytování služeb za protiplnění“. *Existence protiplnění je zde podmínkou uplatnění DPH na určitou operaci. Uvedené ustanovení je součástí hlavy II, která vymezuje oblast působnosti šesté směrnice jako celku. Výklad každého dalšího ustanovení této směrnice tedy musí vycházet z článku 2. Souhlasím [...], že poskytování služeb bez protiplnění nepředstavuje, hospodářskou činnost pro účely článku 4 šesté směrnice. Nejprve je třeba poznamenat, že podle ustálené judikatury Soudního dvora je poskytování služeb zdanitelným plněním pro účely DPH, pouze pokud existuje přímá souvislost mezi poskytovanou službou a protiplněním. Soudní dvůr se dále zabýval účinkem požadavku na existenci protiplnění za poskytování informačních a propagačních služeb. Rozsudek Hong Kong Trade Development Council se týkal odmítnutí ze strany nizozemských daňových orgánů uznat pobočku Hong Kong Trade Development Council v Nizozemsku jako osobu povinnou k dani. Uvedená pobočka poskytovala obchodníkům bezplatné informace o Hong Kongu a o možnostech obchodování s hongkongskými podniky. Soudní dvůr rozhodl, že uvedenou pobočku nelze považovat za osobu povinnou k dani,*

neboť poskytováním informací nezískává příjem. Uvedl, že, pokud činnost určité osoby spočívá výhradně v poskytování služeb bez přímého protiplnění, neexistuje žádný vyměřovací základ a dotčené bezplatné služby proto nepodléhají dani z přidané hodnoty. Za takových okolností musí být osoba poskytující služby považována za konečného spotřebitele [...]. Souvislost mezi ní a příjemcem zboží nebo služeb totiž nespadá do žádné kategorie smlouvy, která by mohla podléhat harmonizaci v oblasti daní [...]; za těchto okolností se bezplatné služby odlišují svou povahou od zdanitelných plnění, která v rámci systému daně z přidané hodnoty předpokládají stanovení ceny nebo protiplnění.“

46. V posuzované věci by tedy v takovém případě nebylo možné krátit nárok žalobce na odpočet daně z přidané hodnoty dle § 72 odst. 4 ve spojení s § 76 zákona o dani z přidané hodnoty, nýbrž by bylo třeba postupovat podle § 72 odst. 5 tohoto zákona, podle něhož pokud plátce přijatá zdanitelná plnění použije jak pro uskutečnění své ekonomické činnosti, tak pro účely s ní nesouvisející, má nárok na odpočet daně pouze v poměrné výši odpovídající rozsahu použití pro ekonomickou činnost.

47. Nejvyšší správní soud v této souvislosti poukazuje zejména na rozsudek Soudního dvora ze dne 13. 3. 2008, *Securenta*, C-437/06, EU:C:2008:166, v němž Soudní dvůr vyložil, že „DPH, kterou byly zatíženy na vstupu výdaje vynaložené osobou povinnou k dani, přitom nemůže zakládat nárok na odpočet, pokud připadá na činnosti, které vzhledem ke své neobchodářské povaze nespadají do rozsahu působnosti šesté směrnice“.

48. Vzhledem k tomu, že ustanovení šesté směrnice neobsahují pravidla, jejichž předmětem by byly metody nebo kritéria pro stanovení výše odpočtu DPH v případech, kdy plátce přijatá zdanitelná plnění použije jak pro uskutečnění své ekonomické činnosti, tak pro účely s ní nesouvisející, Soudní dvůr dále judikoval:

„37 Členské státy musí tudíž vykonávat svoji posuzovací pravomoc způsobem, který zaručí, že se odpočet uskuteční pouze u části DPH, která je poměrná k částce připadající na plnění, která zakládají nárok na odpočet. Musí tudíž dbát na to, aby výpočet podílu hospodářských činností k neobchodářským činnostem objektivně odrážel podíl vstupních výdajů, který skutečně připadá na každou z těchto dvou činností.

38 Je třeba dodat, že v rámci výkonu uvedené pravomoci mohou členské státy případně uplatnit klíč rozdělení podle povahy investic nebo klíč rozdělení podle povahy plnění nebo i jakýkoliv jiný vhodný klíč, aniž by se musely omezovat na jednu z těchto metod.“

49. Jak již bylo řečeno, **metoda krácení odpočtu daně na vstupu v případě, kdy plátce přijatá zdanitelná plnění použije jak pro uskutečnění své ekonomické činnosti, tak pro účely s ní nesouvisející, nemusí nutně vést k týmž výsledkům jako při krácení odpočtu daně na vstupu koeficientem zohledňujícím osvobozená a zdanitelná plnění. Musí být tedy v každém případě nejprve postaveno najisto, zda lze vysílání veřejnoprávního rozhlasu na území ČR, které je financováno již shora definovanými poplatky, považovat za „poskytování služby za protiplnění“ ve smyslu z čl. 2 bodu 1 šesté směrnice, které má být od daně z přidané hodnoty osvobozeno dle čl. 13 části A odst. 1 písm. q) téže směrnice, nebo jde o neekonomickou činnost, která vůbec nepředstavuje předmět daně z přidané hodnoty a tedy na ni ani osvobození od daně dle uvedeného ustanovení směrnice nedopadá.**

pokračování

IV. Závěry

50. Vzhledem k přetrvávajícím pochybnostem vycházejícím jednak ze samotné unijní úpravy předmětu daně z přidané hodnoty ve formě služby poskytované za protiplnění (za úplatu) na straně jedné a osvobození veřejnoprávního rozhlasového vysílání na straně druhé, jednak z rozdílné praxe jednotlivých členských států, neshledal Nejvyšší správní soud, že by v dané věci byla dána jedna z výše uvedených výjimek z jeho povinnosti vyplývající z čl. 267 třetího pododstavce Smlouvy o fungování Evropské unie, a tedy naopak v souladu s tímto ustanovením považuje za nezbytné položit v dané věci Soudnímu dvoru výše uvedenou předběžnou otázku týkající se výkladu čl. 2 bodu 1 ve vztahu k čl. 13 části A odst. 1 písm. q) šesté směrnice. Odpověď Soudního dvora na tuto otázku pak příslušné správní soudy a finanční orgány v ČR využijí nejen pro rozhodnutí v nyní posuzované věci, ale i pro dosud nerozhodnuté další věci, které se týkají shodných nároků žalobce za další zdaňovací období, včetně těch, na která již dopadají obdobná ustanovení směrnice 2006/112/ES.

51. V návaznosti na položení předběžné otázky tak Nejvyšší správní soud dle § 48 odst. 1 písm. b) s. ř. s. přerušil řízení. Poté, co Soudní dvůr o předložené otázce rozhodne, bude v řízení pokračováno (§ 48 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 18. prosince 2014

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu